

Bestemmelse derom eller kun ganske faa vedrørende Husene af 1902, fremgaar det, at Landbrugsministeriet ikke kunde sidde inde med Materiale til Besvarelse af alle de Spørgsmaal, der skulde belyses, før man kunde lovgive om den Side af Sagen. Spørgsmaalet om Fæstegaardes Overgang til Selveje var saa gennemarbejdet, at derom vidste vi fuld Besked, men hvorledes vi skulde stille os til Huses Overgang til Selveje, vidste man uhyre lidt om. Det ærede Medlem, som var saa flittig og flink til at arbejde med i det nedsatte Underudvalg, er selv vidende om, at vi fremskyndede Arbejdet mest muligt, sendte vore Forespørgsler til Landbrugsministeriet og fik baade ved mundtlig og skriftlig Forhandling med Landbrugsministeren Oplysning om, at hvis vi vilde have denne eller hin Forespørgsel besvaret, maatte vi være forberedte paa, at det vilde vare saa og saa mange Maaneder, og der blev spurgt, om vi saa alligevel ønskede dem. Og det ærede Medlem vil erindre, hvorledes vi voterede, før vi udtalte os: Vi ønskede Spørgsmaalene besvaret. Det var i Virkeligheden Forklaringen paa, at det maatte trække i Langdrag. Det kan godt være, at det ærede Medlem kan have nogen Ret i den Betragtning, at det havde været ønskeligt, om Landbrugsministeriet havde siddet inde med Materiale til en omgaaende Besvarelse af Udvalgets Spørgsmaal, men naar man fra Regeringen faar forelagt et Lovforslag, som slet ingen Bestemmelser indeholder om det vedkommende Spørgsmaal, kan man dog vel heller ikke med Rette vente, synes jeg, at Ministeriet skulde sidde inde med Materiale til fuldstændig Klaring af dette Spørgsmaal. Skulde jeg udtale nogen Beklagelse i saa Henseende, skulde det være den, at det efterhaanden er gaaet saaledes, at de sidst indhentede Oplysninger har vist, at Opgavens Løsning var vanskeligere, end den foregaaende Besvarelse havde tydet paa, og at, for hver Gang vi fik en ny Besvarelse, med andre Ord, for hver Gang Undersøgelsen trængte dybere til Bunds i Sagen, viste Opgaven sig vanskeligere at løse, saa at hvis vi skulde have gennemført den paa det af Folketinget vedtagne Grundlag, vilde der sluttelig kun være blevet ca. 1000 Huse tilbage. Jeg ser saaledes ikke rettere, end at det Arbejde, der er gjort, maatte gøres, for at de fuldt berettigede Stemninger, der var oppe, kunde faa den Belysning, der skulde til for enten at faa Sagen realiseret eller at faa den begravet, fordi den ikke var gennemførlig.

Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at nogle havde maattet bøde derfor, kan jeg ikke indse dette, thi saa vidt jeg husker — og jeg husker vist ikke fejl —, var de første Bestemmelser netop byggede over det samme med Hensyn til Betalingen som Lovforslagets § 6 i Øjeblikket: at Ejendommens Værdi som Regel ikke maatte sættes højere end den sidste Vurdering til Ejendomsskyld, det vil sige Vurderingen af 1916. Vi fik nemlig Lovforslaget forelagt i 1916, og der var hele Tiden Tale om, at vi vilde faa Ejendomsskyldvurderingen af 1916 bag os, før Lovforslaget kunde blive vedtaget. Og ligesaa heftede man sig ved de to Gennemsnitsvurderinger som den laveste Ansættelse. Jeg tror derfor ikke, det er retmange, der her vil blive udsatte for en højere Pris som Følge af, at det har taget saa lang Tid at faa Lovforslaget vedtaget.

Det glæder mig, at det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen), som selvsagt ikke kan være Tilhænger af den nu foreliggende Løsning af Spørgsmaalet, hvad han ogsaa sagde, ikke des mindre giver den sin Tilslutning ud fra en lignende Begrundelse, som jeg begyndte med: at vi maa have løst alle de gamle Spørgsmaal, før den nye Tid kan melde sig. Jeg takker det ærede Medlem, fordi han udtalte en Paaskønnelse af det Arbejde, jeg har udført som Ordfører, og ikke vilde erkende, at vi i alt Fald her i Folketinget havde haft Anledning til at lade det ene Parti kritisere det andet for dets Bestræbelser. Tværtimod, jeg maa gentage, at det ærede Medlem fra Sorø har i Dag for første Gang i de 3 Aars interessante Samarbejde overrasket mig ved sine Udtalelser. Om det er, fordi det er første Gang, Behandlingen foregaar for aabent Tæppe, ved jeg ikke, men jeg synes, det var ganske uberegtiget at kritisere os.

I Anledning af det ærede Medlem fra Næstveds Omtale af en Landbruger nede ved Rønnede Kro vil jeg sige, at jeg tror, det er et alt for kraftigt Middel at anbefale, at man straks skulde skride til Ekspropriation, fordi en Mand driver sit Landbrug mindre godt. Jeg tror, det vilde høre til de Handlinger, som er ganske uigennemførlige, fordi det vilde vække saa megen Forargelse: et saadant Embeds-tyranni, en saadan Bureaukratisme! Jeg tror, at Befolkningen meget vilde have sig noget saadant frabedt. Vi har heller ikke nødig at gaa til saadanne stærke Midler. Jeg tror, at hvis man vil gennemføre en forstandig Ordning af de moderne Jordspørgsmaal, først og fremmest Paalæg af